

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **S. K.**
státní příslušnost Ukrajina
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2026 č. j. OAM-1412/VL-VL17-VL15-
PZ-2025, o prodloužení doby trvání zajištění

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. e)

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

zákonu č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění prodloužena do 6. 5. 2026. Žalobce namítal, že zásadní překážkou zákonnosti jeho zajištění je fakt, že není realizovatelný účel zajištění, kterým je, v konečném důsledku, jeho vyhoštění. Vyhoštění by bylo v nesouladu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Proto se domnívá, že ani jeho zajištění z tohoto důvodu nebylo od počátku zákonné, kvůli čemuž byl porušen také čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Z ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vyplývá, že účelem zajištění není pouze zajištění součinnosti v azylovém řízení. V případě posuzování zákonnosti zajištění je třeba brát v potaz také to, zda je vůbec realizovatelné „hrozící vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny“. Jeho účelem, dle jeho názoru dokonce primárním, je tedy také samotné vyhoštění cizince. Je tedy zřetelné, že konečným účelem zajištění je příprava a realizace vyhoštění cizince. Má za to, že vzhledem k naplnění důvodů v ust. § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, není vyhoštění proveditelné, a proto jeho zajištění postrádá zákonného základu. K tomu žalobce odkázal na konkrétní rozsudek Nejvyššího správního soudu, z něhož citoval. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný si neopatřil všechny podklady potřebné pro vydání rozhodnutí. Podklady, které shromáždil, posoudil nesprávně a bez vzájemného kontextu.

2. Uvedl, že je občanem Ukrajiny, považuje za notorietu, že na území Ukrajiny minimálně od února roku 2022 probíhá rozsáhlá invaze vojsk Ruské federace. Z tohoto důvodu má, v případě návratu, oprávněné obavy o své zdraví a život. Ty jsou výrazně zvýšeny tím, že je mu známo, že na Ukrajině probíhá mobilizace mužů ve věku mezi 18–60 lety. Ti jsou po počátečním výcviku posíláni na frontu na východ Ukrajiny a jsou nuceni bojovat. Dle žalobce nelze odhlédnout ani od faktu, že Česká republika, společně s dalšími zeměmi, po začátku invaze vojsk Ruské federace na Ukrajinu, zavedla pro osoby prchající před válkou speciální režim dočasné ochrany. V minulosti byl držitelem dočasné ochrany. I přesto, že o dočasnou ochranu přišel, se domnívá, že jeho nucený návrat na Ukrajinu není možný, a to z důvodu, že současná situace konstituuje důvody znemožňující vycestování dle § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Nemožnost vycestování byla v případě občanů Ukrajiny potvrzena i Ministerstvem vnitra České republiky, které dne 20. 5. 2022 vydalo závazné stanovisko, podle kterého vycestování státních příslušníků Ukrajiny na Ukrajinu není možné. V případě všech občanů Ukrajiny totiž existuje překážka vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, neboť by jim v případě návratu do vlasti mohlo hrozit skutečné nebezpečí porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
3. Žalobce dále namítal nedostatečné posouzení možnosti využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Možností uložení obou alternativ se zabýval v napadeném rozhodnutí pouze obecně a formalisticky, přičemž odůvodnění rozhodnutí vykazuje znaky mechanického přebírání a šablonovitosti. Žalobce uvedl, že v jeho případě lze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Bydlel by a zdržoval se na adrese pobytového střediska Havířov, případně může pobývat na adrese X, jak plyne z dokladu o ubytování. Na takové ubytování má nárok ve smyslu § 42 zákona o azylu. Žalovaný by mohl uplatnit zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, případně podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.

4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož obsáhle citoval, stejně tak na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, usnesení a nález Ústavního soudu a judikaturu Evropského soudu pro lidská práva.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhoval.
6. Ze správního spisu se podává, že žalobci bylo uloženo opatření státu Slovinsko za spáchání trestného činu organizování/umožnění nelegální migrace, na základě kterého je žalobce evidován v informačním systému smluvních států SIS II od 29. 10. 2025 do 29. 10. 2028 pod č. j. OSO-O-2312-1908/2024. Po tuto dobu je žalobci odepřen vstup a pobyt na území členských států Evropské unie. Žalobce nerespektoval rozhodnutí státu Slovinsko a i přes zákaz pobytu na území EU nadále pobýval v České republice. Žalobce byl nejprve zajištěn rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie č. j. KRPT-287091-20/ČJ-2025-070022-UA ze dne 4. 12. 2025, a to podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů za účelem realizace správního vyhoštění. Žalobce do protokolu o podání vysvětlení ze dne 4. 12. 2025 vypověděl, že poprvé přicestoval do České republiky začátkem listopadu roku 2024 a poté byl ve Slovinsku ve vězení. Odsouzen tam byl na 13 měsíců odnětí svobody. Trest vykonal 29. 10. 2025. Dne 31. 3. 2025 mu byla ukončena dočasná ochrana, o jejíž prodloužení nepožádal kvůli tomu, že pobýval ve slovinském vězení. V České republice nemá žádné rodinné vazby. Ve Slovinsku žije sestra. Má dluh u zdravotní pojišťovny, protože při svém pobytu ve vězení neplatil pojistné. Ohledně možných překážek pro vycestování z České republiky sdělil, že na Ukrajině je válka, obává se mobilizace. Dne 9. 12. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 12. 2025, které nabylo právní moci 11. 12. 2025 č. j. OAM-1412/VL-VL17-VL15-Z-2025 byl žalobce zajištěn podle § 46a zákona o azylu na dobu probíhajícího správního řízení ve věci podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to na 110 dnů, konkrétně do 28. 3. 2026. Proti tomuto rozhodnutí žalobce žádný opravný prostředek nepodal. Rozhodnutím ze dne 13. 2. 2026 č. j. OAM-1412/VL-VL17-K01-2025 žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu. Proti rozhodnutí podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Ostravě dne 2. 3. 2026. Dle informačního systému zdejšího soudu řízení je vedeno pod sp. zn. 74 Az 8/2026 a ke dni vydání rozsudku o žalobě žalobce v této posuzované věci nebylo o žalobě proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zatím rozhodnuto.
7. Podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

8. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutí ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
9. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu, ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.
10. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudil, tedy i jaké důvody jej vedly k prodloužení doby zajištění žalobce a proč toto další zajištění bylo nezbytné. K tomu soud poznamenává, že judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat (viz rozsudky NSS č. j. 1 As 90/2011-124, č. j. 2 As 115/2013-59). Uvedené lze vztáhnout i na rozhodnutí žalovaného v posuzované věci.
11. Dle názoru soudu v souladu s ustálenou judikaturou žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůvodnil prodloužení zajištění nezměněnými skutkovými okolnostmi od vydání prvního rozhodnutí o zajištění žalobce s výjimkou skutečností, že v mezidobí vydal rozhodnutí ze dne 13. 2. 2026 č. j. OAM-1412/VL-VL17-K01-2025, kterým žalobci neudělil mezinárodní ochranu v žádné její formě. Žalobce včas podal proti rozhodnutí žalobu u Krajského soudu v Ostravě dne 2. 3. 2026. O žalobě zatím není rozhodnuto. Žalovaný objasnil konkrétní okolnosti ve vazbě na pobytovou historii žalobce, zdůraznil, že přestože bylo pod č. j. OSO-O-2312-1908/2024 uloženo opatření státu Slovinsko, na základě kterého byl žalobci odepřen vstup a pobyt na území členských států EU do 29. 10. 2028, žalobce nevycestoval a nadále pobýval v České republice. Ve Slovinsku byl odsouzen za trestný čin převaděčství ke 13 měsícům odnětí svobody. O udělení mezinárodní ochrany žalobce požádal až po zadržení Policií České republiky, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Žalobce dle názoru soudu jasně vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů České republiky. I dle názoru soudu nelze oprávněně očekávat, že by se žalobce v případě umístění do otevřeného pobytového střediska na jeho jednání cokoliv změnilo a byl by správnímu orgánu k dispozici, nadto za situace, kdy jeho žádosti ve věci mezinárodní ochrany nebylo vyhověno. V napadeném rozhodnutí se žalovaný v dostatečné míře vypořádal s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu a soud uzavírá, že i dle jeho názoru nadále zde není žádná záruka, že by žalobce plnil všechny povinnosti spojené se zvláštním opatřením a se správními orgány spolupracoval.
12. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudil, tedy i jaké důvody jej vedly k prodloužení doby zajištění žalobce a proč toto další zajištění je nezbytné. K námitce žalobce, že jeho vyhoštění není realizovatelné a že jsou zde objektivní překážky Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

vycestování v podobě válečného konfliktu na Ukrajině, soud zdůrazňuje, že žalobce svou situaci může vyřešit přestěhováním se v rámci vlastní země. Součástí správního spisu je Informace OAMP Ukrajina, Bezpečnostní situace v západních oblastech Ukrajiny; Přeshraniční pohyb, ze dne 12. 1. 2026, podle které ukrajinský právní a operativní systém disponuje legislativními opatřeními upravujícími postavení vnitřně vysídlených osob, která byla přijata již po anexi Krymu a bojích na východní Ukrajině v roce 2014 a která mimo jiné upravují jejich přístup ke službám (zdravotnictví, soudní systém, sociální podpora), včetně podpory ubytování apod. V reakci na přímou ruskou invazi od 24. 2. 2022 byl rámec pro vnitřně vysídlené osoby dále doplňován. Za agendu vnitřně vysídlených osob zodpovídá Ministerstvo sociální politiky, rodiny a jednoty. Z předmětné zprávy tak lze jednoznačně dovodit, že vnitřní přesídlení v rámci země je pro občany, jejichž místa trvalého pobytu se ocitla pod okupací Ruské federace, první volbou, přičemž ukrajinský stát své občany v této situaci v rámci svých možností podporuje. Ústavní soud v usnesení II. ÚS 2828/24 kromě jiného uvedl, že podle aktuální judikatury Soudního dvora Evropské unie, Evropského soudu pro lidská práva, ani soudních orgánů České republiky není extradice na území Ukrajiny plošně vyloučena a je třeba vyhodnotit každý konkrétní případ individuálně. Nelze dospět k závěru, že by k vyhoštění žalobce nemohlo dojít. Co se týká obav žalobce z mobilizace, pak lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž samotné plnění branné povinnosti v regulérní armádě demokratického právního státu, jež je v souladu s vnitrostátním i mezinárodním právem, nelze bez dalších souvislostí považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 19/2020-45). Dle názoru soudu tedy ani vyhoštění žalobce do státu, v němž podléhá branné povinnosti za uvedených podmínek, nelze považovat za porušení mezinárodních závazků České republiky. Službu v armádě Ukrajiny, která se brání ruské agresi, zcela jistě lze považovat za plnění branné povinnosti v armádě, jež je v souladu s vnitrostátním i mezinárodním právem.

13. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem, je přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
14. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 21. dubna 2026

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.